

Áfa	február	72.947 eFt	-	72.947 eFt	-
Áfa	március	29.981 eFt	-	29.981 eFt	7.667 e Ft
Áfa	április	4.069 eFt	-	4.069 eFt	20.703 eFt
Áfa	május	9.927 eFt	-	9.927 eFt	16.970 eFt
Áfa	június	33.122 eFt	-	33.122 eFt	2.626 eFt
Áfa	július	6.390. eFt	-	6.390. eFt	22.572 eFt
Áfa	augusztus	56.314. eFt	-	56.314. eFt	11.353 eFt
Összesen:		244.364 eFt	-	243.037 e Ft	-

Az elsőfokú Hatóság által megküldött jegyzőkönyv vonatkozásában Adózó a törvényes határidőn belül észrevételt terjesztett elő – amely észrevételét egy alkalommal kiegészítette-, sérelmezve a Hatóság egyoldalú és hiányos tájékoztatáson alapuló eljárását, a Ket. és az Art. alapelveinek megsértését és az Áfa törvény rendelkezéseinek Adózó álláspontja szerint helytelen alkalmazását.

Az elsőfokú adóhatóság 5526428125 ügyszámú, 3877557646 számon iktatott határozatában Adózó indítványait és észrevételeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, a jegyzőkönyvben rögzítettel azonos tartalmú határozatot hozott. Az elsőfokú határozattal szemben Felperes a törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, azonban Alperes, mint másodfokú adóhatóság 2061232142 ügyszámú, 2061144973 számon iktatott határozatával az elsőfokú határozatot – megítélésünk szerint érdemi indokolás nélkül – helybenhagyta.

A másodfokú határozattal szemben Felperes bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett, amely eljárás 16.K.33.150/2016 számon volt folyamatban. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.33.150/2016/48. számú határozatával megállapította a NAV Fellebbviteli Igazgatósága, mint másodfokú adóhatóság 2016. április 19. napján kelt 2061144973 iktatószámú határozatának semmisségét a kiadmányozási jog megsértésére tekintettel, figyelemmel a Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontjára. A határozattal szemben a Fellebbviteli Igazgatóság felülvizsgálati indítvánnyal nem élt, a határozat jogerős. Felperes értesítése vagy az eljárás más módon történő megindítása és lefolytatása hiányában Alperes 2018. november 30. napján kelt határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát helyben hagyta.

Alperes jogerős határozatával szemben Felperes 2019. január 3. napján kereseti kérelmet terjesztett elő, amely eljárás a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 22.K.30.320/2019 számon volt folyamatban. A bíróság az ügyben több tárgyalási határnapot tűzött, figyelemmel arra, hogy a Felperes által az előzményi határozat semmisségére tekintettel előterjesztett elévülési kifogást a Kúria gyakorlatának megfelelően kívánta elbírálni, majd 2019. október 25. napján bármilyen bizonyítás felvétele nélkül 22.K.30.320/2019/26 számú ítéletével Felperes kereseti kérelmét elutasította.

A Felperes a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.320/2019/26 számú ítélete ellen a Kúriánál felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria a Felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta a Kfv.V.35.039/2020/2 számú végzésével.

II. A FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Felperes keresetét elutasította, valamint kötelezte a Felperest, hogy fizessen meg az Alperesnek 500.000 Ft. perköltséget. Ezen kívül kötelezte a Felperest, hogy 1.500.000 Ft. le nem rótt kereseti illetéket szintén fizessen meg. A határozattal szemben Felperes a törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

III. A KÚRIA DÖNTÉSE

A Kúria a Kfv.V.35.039/2020/2 számú végzésével a Felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadta. A határozat kézbesítése elektronikus úton 2020. március 16. napján történt meg Felperesi jogi képviselő részére.

Felperes a befogadás iránti kérelmét az egységes és jogszerű gyakorlat kialakításának szükségességére, a felvetett jogkérdés különleges súlyára, illetve társadalmi jelentőségére és az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségességére alapította.

A Kúria a felperes befogadási kérelmének megvizsgálását követően megállapította, hogy a kérelem nem alapos. A Kúria rögzítette, hogy Felperes kérelmében azonban nem jelölt meg e befogadási okok alkalmazását megalapozó esetet, körülményt vagy problémát, csupán ismertette álláspontját az egységes gyakorlat kialakításának szükségessége kapcsán valamint hangsúlyozta, hogy részletesen foglalkozott a vitatott kérdéssel, már kialakított, egységes joggyakorlata van, többek között: az EBH2019.K.21., a Kfv.I.35.276/2019/4., Kfv.I.35.438/2019/5., Kfv.I.35.137/2019/6., és a Kfv.I.35.143/2019/8. számú ítélete.

Kiemelte a Kúria továbbá, hogy a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére alapítottan a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az adott ügy a jogalanyok széles körét érinti. Társadalmi jelentősége az olyan jogkérdéseknek, illetve ügyeknek van, amelyek a társadalom széles körét közvetlenül vagy közvetett módon érintik.

Fentiekkel kapcsolatban rögzítenünk szükséges, hogy amint az a jelen alkotmányjogi panasz mellékletét képező felülvizsgálati indítványból is egyértelműen kitűnik, a Kúria fenti megállapításai megalapozatlanok és iratellenesek.

Határozott álláspontunk szerint a társadalom jelentős körét érintik a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elévülés tárgyában hozott döntései, hiszen az ún. „h” betűs semmisségi ügyekben szinte minden esetben felmerül annak kérdése, hogy az adó megállapításához fűződő jog elévült-e vagy sem.

Ugyancsak nem tudunk egyetérteni azon állásponttal, hogy a fenti kérdéskörben egységes lenne a joggyakorlat. A joggyakorlat kifejezés ugyanis sem a Kp. 118. § (1) bekezdésének aa) pontja illetve a nyelvtani értelmezés szerint sem kizárólag a Kúria joggyakorlatát jelenti. A Kúria egységes joggyakorlata ugyanis a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) rendelkezései értelmezendő az alábbiak szerint.

Bszi. 6. § A bíróság határozata mindenkire kötelező, ideértve azt is, ha a bíróság valamely ügyben hatáskörét vagy ennek biányát állapítja meg.

A Kúria egyedi ügyben hozott határozata ugyanis véleményünk szerint nem köti az eljáró bíróságot és nem mentesíti a szükséges bizonyítás lefolytatása alól. A Bszi. 24. §-a szerint az egyetlen olyan jogintézmény, amely kötelező erővel bír az alsóbb bíróságok számára, az a jogegységi döntés az alábbiak szerint:

24. § (1) A Kúria

- a) elbírálja - törvényben meghatározott ügyekben - a törvényszék, továbbá az ítélőtábla határozata ellen előterjesztett jogorvoslatot,
- b) elbírálja a felülvizsgálati kérelmet,
- c) a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz,**
- d) joggyakorlat-elemzést folytat a jogerős vagy véglegessé vált határozattal befejezett ügyekben, ennek keretében feltárja és vizsgálja a bíróságok ítélkezési gyakorlatát,
- e) elvi bírósági határozatokat és elvi bírósági döntéseket tesz közzé,
- f) dönt az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről,
- g) dönt a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról, és
- h) eljár a hatáskörébe tartozó egyéb ügyekben.

Mindebből a konkrét ügyre megítélésünk szerint az alábbiak következnek. A rendes bíróságok eljárása nem tort vagy legis actio alapú - szemben az Alkotmánybíróság vagy az Európai Bíróság eljárásával -, ezért az alkalmazható és alkalmazandó jogszabályok köre nem függ kizárólagosan a kereset jogcímétől, az abban hivatkozott jogszabályoktól, és végső soron az alkalmazandó eljárásjogtól sem. Ebből következően a rendes bíróságnak a Bszi. mellett más jogforrásokat, így mindenek előtt az Alaptörvényt is alkalmaznia kell.

Hivatkozni kívánunk ebben a körben a PJD2017. 6. I. fordulatra, amely az eljárások egymástól való függetlenségére mutat példát az alábbiak szerint:

PJD207. 6. I. - *Nincs akadálya annak, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényt elbíráló bíróság megállapítsa az alapperben hozott határozat jogellenességét.*

Álláspontunk szerint ugyanis a Kúria által hivatkozott EBH2019.K.21., a Kfv.I.35.276/2019/4., Kfv.I.35.438/2019/5., Kfv.I.35.137/2019/6., és a Kfv.I.35.143/2019/8. számú ítéletek sem a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, sem pedig a Kúriát nem kötötték. Különösen azért, mert fenti határozatok szembe mennek az Alkotmánybíróság töretlen joggyakorlatával és egységes szemléletével az elévülés vonatkozásában. Ebben a körben hivatkozni kívánunk az Alkotmánybíróság 61/2011 (VII.13.) számú határozatára, amely szerint a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyanoknak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna

IV. AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT RENDELKEZÉSEI

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **22.K.30.320/2019/26.** számú, valamint a Kúria **Kfv.V.35.039/2020/2.** számú határozatát **alaptörvény-ellenesnek tartjuk** és kérjük azok megsemmisítését az alábbiakban részletezett alaptörvénybe ütköző rendelkezések miatt.

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés: *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*

Felperes a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.320/2019/26. számú ítélete ellen a Kúria-hoz felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. A Kúria a Felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadta.

A Felperes a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjai alapján kérte.

A **Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjára** alapított kérelmet megalapozta, hogy az elévülés vonatkozásában nem egységes a bírói gyakorlat, így szükségessé vált a joggyakorlat egységének biztosítása.

érdekében a Kúria eljárása. A Felperes a felülvizsgálati kérelemben részletesen, több oldalon keresztül kifejtette az elévülés tárgykörében jelentkező különböző döntéseket, ezek jelentőségét, ezekkel alátámasztva, hogy a jelenlegi joggyakorlat ezen kérdéskörben nem egységes. A Felperes hivatkozott a 61/2011 (VII.13.) AB. határozatra, amely szerint a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyanak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna. Ezen kívül a Felperes hivatkozott a Kúria Kvf.I.35.195/2014/4. számú határozatára és a BH.2015.115-ben kifejtettekre. Ezen határozatok rögzítik, hogy a másodfokú adóhatóság által elrendelt új eljárás az alapeljárással egységet képez, és az elévülés meghosszabbítására vonatkozó szabályok az eljárás megindulását tekintik meghatározónak. Ezt követően a Felperes megemlíti a Kúria Kfv.I.35.080/2019/8. számú döntését, amelyre a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az ítéletét alapította. Ezen kúriai döntés a semmisség körében eltérően rendelkezik, mely jelen ügyben különösen nagy szerepet tölt be az elévülés megítélésének tárgykörében. A Felperes részletesen ismerteti álláspontját, ütközteti egymással az alkotmánybíróság határozatát és az ítéletet megalapozó kúriai döntést.

A Kúria a Kfv.V.35.039/2020/2. számú végzésben az a) pontra alapított befogadást megtagadta, melyet a következőképpen indokolt: *“A Kúria megállapította tehát, hogy felperes nem tárt fel olyan indokot, amely azt támasztaná alá, hogy bírói gyakorlat nem egységes, illetve a jogegység megbomlásának a veszélye állna fenn, továbbá nem igazolt olyan körülményt, melynek változása a már kialakított joggyakorlat továbbfejlesztését tenné szükségessé.”*

Véleményünk szerint a Felperes kellő részletességgel és indokolással támasztotta alá, hogy az elévülés tárgykörében nem egységes a jelenlegi joggyakorlat.

A **Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjára** alapított kérelmet megalapozta, hogy ha egy olyan fontos kérdéskörben, mint az elévülés tárgyköre nincs egységes joggyakorlat, akkor az nagy valószínűséggel kiemelkedő társadalmi jelentőséggel bír. Véleményünk szerint ezt nem szükséges részletesen kifejteni, hiszen köztudomású, hogy az elévülés jogintézménye milyen jelentős szerepet tölt be.

A Kúria a befogadást megtagadó végzésében a b) pont vonatkozásában a következőképpen fogalmaz: *“A Kúria ezenkívül kiemeli, hogy a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére alapítottan a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az adott ügy a jogalanyok széles körét érinti. Társadalmi jelentősége az olyan jogkérdéseknek, illetve ügyeknek van, amelyek a társadalom széles körét közvetlenül vagy közvetett módon érintik. A felvetett jogkérdés különleges súlya pedig kizárólag akkor teszi lehetővé a jogerős ítélet felülvizsgálatát, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön a különleges súlyára tekintettel túlmutat. A befogadáshoz továbbá az is szükséges, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán a Kúria iránymutatása váljon szükségessé. Ilyen ok lehet például az új típusú ügyek nagy száma.”*

Álláspontunk szerint az a jelenség, hogy az elévülés és a semmisség joghatásai tekintetében egy mástól eltérő döntések születnek egyértelműen a jogalanyok, valamint a társadalom széles körét érinti. A végzés hivatkozott része megemlíti, hogy további fontos okra is szükség van a befogadáshoz, melyet a Felperes az a) ponthoz kapcsolódóan ki is fejtett.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog vonatkozásában az Alkotmánybíróság megállapította, hogy *“Az Alaptörvény felbívott szabálya mindenkinek jogot biztosít ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. Az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata értelmében a jogorvoslathoz fűződő jog azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. Az Alaptörvény*

megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. (22/2013. (VII.19.) AB határozat [26] bekezdés)

Az Alkotmánybíróság deklarálta, hogy a *“jogorvoslati jog olyan alkotmányos alapjog, amely mindenkit megillet, akinek jogát, vagy jogos érdekét a bírói, államigazgatási vagy más hatósági döntés érinti. A jogorvoslati jog való jog tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági döntésekre terjed ki.”* (166/2011. (XII.20.) AB határozat)

Véleményünk szerint nem valósult meg a jogsérelem valódi orvoslása a Kúria által, mert a részletesen indokolt felülvizsgálat iránti kérelem befogadását megtagadta. A Kúria végzése által sérült a Felperes alkotmányos alapjoga.

Megítélésünk szerint a Kúria megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, mivel nem biztosította a Felperes számára a jogsérelem valódi orvoslásának lehetőségét, így a Felperes jogorvoslati jogát sérelmet szenvedett.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés: *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

Az Alaptörvény ezen rendelkezése a tisztességes eljárás követelményéről, mint eljárási garanciáról rendelkezik. A Kp. 2. § (6) bekezdése az Alaptörvénnyel összhangban definiálja, hogy *“A bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, nyilatkozatot, a bírósághoz benyújtott okiratot, bizonyítékot megismerhessenek, és azokra - megfelelő határidőn belül - nyilatkozhassanak.”*

Véleményünk szerint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság valamint a Kúria eljárása sértette a Felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, mert a Felperes által benyújtott bizonyítási indítványokat csupán feltételezésekre alapozottan utasították el. Határozott álláspontunk szerint a bíróság visszaélt diszkrecionális jogkörével, amikor minden megalapozottságot nélkülözve elutasította a bizonyítási indítványokat. A 22.K.30.320/2019/26. számú ítélet a következőket tartalmazza:

“Tekintettel arra, hogy a felperes által indítványozott tanúbizonyítástól nem volt várható annak bizonyítása, hogy a gazdasági események a számlákkal egyező tartalommal jöttek létre és a felperes az adókieljárásról nem tudott, nem volt alakítója ezen ügyleteknek, a bíróság – figyelemmel a fent kifejtettekre is – a felperes tanúbizonyítást, mint szükségtelent mellőzte.”

A bizonyítási indítványok mellőzése méltánytalan és jogsértő helyzetbe hozta a Felperest, így véleményünk szerint nem érvényesültek az eljárás tisztességes voltát biztosító garanciális elvek. A bizonyítási indítványok mellőzése vonatkozásában a felülvizsgálat iránti kérelem is rendelkezett, melyet a Kúria teljes egészében figyelmen kívül hagyott.

Álláspontunk szerint a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezi az is, hogy a Felperes nem volt jogosult megismerni az adóhatóság által a büntetőeljárásból beszerzett iratokat, nem volt lehetősége élni az iratbetekintés jogával.

Fentebb említetteken kívül a tisztességes eljáráshoz való jogot, valamint a jogbiztonsághoz való jogot sérti az eljárási határidők megsértése is.

Az adóhatóság a másodfokú határozatát az Art. (2003. évi XCII. törvény) rendelkezéseinek megsértésével hozta meg. A Felperes részére az adóhatóság az eljárás megindításáról semmilyen értesítést nem küldött, ilyen jellegű okiratot a tárhelyén nem helyezett el. Az Art. vonatkozó rendelkezéseit értelmezve az új eljárást, az azt elrendelő másodfokú határozat jogerőre emelkedésének napjától

számított 60 napon belül meg kell kezdenie az adóhatóságnak, amelyről az adózót postai úton vagy személyesen átadott értesítéssel köteles tájékoztatni. A bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés esetén 90 napos határidő áll rendelkezésre, de ebben az esetben is figyelembe kell venni a határidőt befolyásoló tényezőket, olyan módon, mint az alapeljárásban. Az említett szabályokat összegezve az adóhatóság határozata ellentétes az Art. rendelkezéseivel, a gyakorlatban létre sem jött, hiszen az eljárási határidők meg sem indultak.

Az Alkotmánybíróság számos határozatában kiemelte, hogy a jogszabályban meghatározott hatósági eljárási határidő leteltét követően nem szabható ki szankció, mely alkotmányos követelménynek minden hatósági eljárásban érvényesülnie kell.

Az 5/2017 (III.10.) AB határozat [15] bekezdése a következőképpen rendelkezik **“A hatósági eljárás méltányosságának, illetve tisztességességének alapvető feltétele, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk irányadó jogszabályi határidőket betartsák. Különösen erősen kell, hogy érvényesüljön ez a követelmény azokban az esetekben, amikor a közigazgatási hatóság az ügyféllel szemben szankciót állapít meg. A közigazgatási anyagi jogi szankciók jogszabályban történő meghatározása azt a célt szolgálja, hogy a közigazgatási eljárás ügyféli pozíciójában lévő azon jogalanyok, akikkel, illetve amelyekkel szemben a közigazgatási hatóság valamely, az adott ügyfél által elkövetett közigazgatási normasértés miatt hátrányos jogkövetkezményt állapít meg, ne álljanak hosszú, bizonytalan ideig - az anyagi jogi határidőkre vonatkozó, létező jogszabályi rendelkezések ellenére - a velük szemben alkalmazható szankció fenyegetésének félelme alatt.”**

A Kúria töretlen álláspontja, hogy a tisztességes hatósági eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy az adóhatóság a rá vonatkozó határidőket betartsa, és ezen határidő be nem tartását ne az adózó terhére, hanem javára értékeljék.

A Kúria döntése sérti a Felperes Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát a fentiekben kifejtett indokok alapján.

Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés: *A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.*

Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés: *A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.*

A Kúriának az elévülés tárgykörében jelenleg nincs jogegységi határozata, azonban több elvi bírósági határozatában, és elvi bírósági döntésében is foglalkozik ezen témakörrel. Az Alaptörvény idézett rendelkezése egyértelműen definiálja, hogy a bíróságokra kötelezőek a jogegységi határozatok, amelyeket a Kúria jogegységi eljárás lefolytatását követően hoz meg.

Az Alaptörvénnyel összhangban áll a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 24. §-a, mely a következőképpen rendelkezik:

A Kúria

- a) elbírálja - törvényben meghatározott ügyekben - a törvényszék, továbbá az ítéletábla határozata ellen előterjesztett jogorvoslatot,*
- b) elbírálja a felülvizsgálati kérelmet,*
- c) a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz,*
- d) joggyakorlat-elemzést folytat a jogerős vagy véglegessé vált határozattal befejezett ügyekben, ennek keretében feltárja és vizsgálja a bíróságok ítélkezési gyakorlatát,*
- e) elvi bírósági határozatokat és elvi bírósági döntéseket tesz közzé,*

- f) dönt az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről,
 g) dönt a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról, és
 h) eljár a hatáskörébe tartozó egyéb ügyekben.

Ezen szakasz szerint, az egyetlen olyan jogintézmény, amely kötelező erővel bír az alsóbb bíróságok számára, az a jogegységi döntés. Az említett jogszabályhelyből egyértelműen következik, hogy az elvi bírósági határozatok és az elvi bírósági döntések nem kötelezőek az alsóbb bíróságok számára.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.30.320/2019/26. számú ítéletében hivatkozott a Kúria Kfv.I.35.080/2019/8. számú döntésére, és ezen döntésben kifejtettek alapján az elévülési kifogást nem találta megalapozottnak. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének indokolása teljes mértékben a Kúria említett döntésében kifejtett jogértelmezésen alapul, és nem az eljáró bíróság jogértelmező és jogalkalmazó tevékenységén.

A Kúria Kfv.I.35.080/2019/8. számú döntése nem tartozik a jogegységi határozatok körébe így az nem kötelező a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság számára, csupán egy elvi bírósági határozat (EH 2019.12.K21), mely nem köti a bíróságot. Az elvi bírósági határozatok a jogértelmezés irányának bemutatását célozzák, ezzel segítve a bíróságok munkáját, de semmilyen esetben sem kötelezőek rájuk nézve. Az elvi bírósági határozatokkal szemben állított követelmény azonban, hogy semmi esetre sem lehetnek ellentétesek a jogszabályokkal vagy az Alkotmánybíróság döntéseivel, iránymutatásaival.

Határozott véleményünk szerint a Kúria Kfv.I.35.080/2019/8. számú döntése szemben áll az Alkotmánybíróság iránymutató gyakorlatával.

A 61/2011 (VII.13.) AB határozat V.1. pontja deklarálja, hogy *“a törvény- vagy akár alkotmányellenesen létrejött, a közjogi érvénytelenségben szenvedő jogszabályok semmisnek, vagyis olyanoknak tekintendők, mintha azok létre sem jöttek volna.”*

Ezzel szemben a Kúria Kfv.I.35.080/2019/8. számú döntésének [25] bekezdésében a következőképpen rendelkezik *“Az Art. alkalmazásában a “bírósági felülvizsgálat” ténye és nem a végeredménye, nem a bírósági határozat tartalma az, ami lehetővé teszi mind a nyugvást, mind az elévülési idő meghosszabbítását. A “bírósági felülvizsgálat” ennek folytán nem szűkíthető le az adóhatósági határozatban foglaltak érdemi vizsgálatára, az a kereset benyújtásától kezdődően folyik, függetlenül attól, milyen típusú és tartalmú bírósági döntéssel zárul az eljárás. Az Art. szabályai tehát nem adnak lehetőséget a bírósági felülvizsgálatot lezáró határozatok tartalom szerinti megkülönböztetésére. Ennek következtében míg elvi jelleggel az adóhatóság döntései esetében is megállapítható, hogy semmis határozataikhoz joghatás nem fűződik, addig az adóhatóságnak önmagában a bírósági felülvizsgálat ténye miatt lehetősége van az Art. szerint megadott határidőn belül a joghatás kiváltására alkalmas adóhatósági határozat meghozatalára: az Art. elévülésre és így annak nyugvására vonatkozó szabályai a bírósági felülvizsgálat eredményeként megállapított semmisség esetében sem hagyhatók figyelmen kívül.”*

Ugyanezen döntés [31] bekezdése a döntés elvi tartalmaként meghatározza, hogy *“Az adóhatóság döntései esetében is megállapítható elvi jelleggel, hogy semmis határozataikhoz joghatás nem fűződik. Az adóhatóság eljárására irányadó szabályok sui generis jellege folytán azonban az adóhatóságnak önmagában a bírósági felülvizsgálat ténye miatt lehetősége van a törvény által megadott határidőn belül a joghatás kiváltására alkalmas adóhatósági határozat meghozatalára.”*

Az Alkotmánybírósági döntések ergo omnes hatályát az Abtv. 39.§ (1) bekezdése rögzíti, mely okból az ítélkező bírák - így különösen a Kúriai tanácsok - feladata, hogy figyelemmel kísérjék az

Alkotmánybíróság tevékenységét, különösen, ha a jogvita eldöntéséhez szükséges jogértelmezésnél felmerül alapjogi érintettség, illetve a jogszabály alkotmány-konform értelmezésének szükségessége.

Véleményünk szerint, az idézett kúriai döntés a semmisség tekintetében szemben áll a mindenkire kötelező hatályú alkotmánybírósági határozattal, és nem kötelező az alsóbb fokú bíróságokra nézve, így a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságra sem.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntése sérti az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését, mert a Kúria elvi bírósági határozatát kötelező erővel ruházta fel, és az ítéletét teljes mértékben ezen, alkotmánybírósági határozattal szembenálló döntésre alapozta.

V. ÖSSZEFOGLALÁS

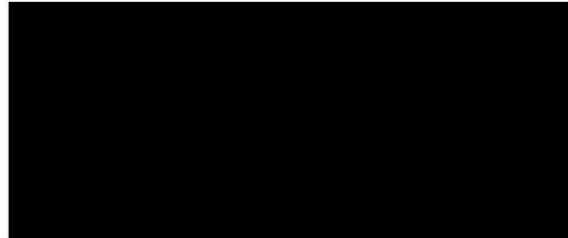
Álláspontunk szerint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.30.320/2019/26. számú és a Kúria Kfv.V.35.039/2020/2. számú határozata az általunk kifejtettek szerint bírói döntést érdemben befolyásolóan alaptörvény ellenes.

Kérjük, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) d) pontja alapján vizsgálja felül az általam sérelmezett bírói döntéseknek az Alaptörvénnyel való összhangját. Kérjük továbbá, hogy (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében semmisítse meg az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a 2018. november 30. napján kelt 2234259248 számon iktatott, 2234258757 ügyszámú határozatának végrehajtását felfüggeszteni szíveskedjék. A határozat felfüggesztésére irányuló kérelmünk indokaként előadjuk, hogy amennyiben a határozatban foglalt rendelkezések végrehajtásra kerülnek, abban az esetben Társaságunk gazdasági tevékenysége teljes mértékben ellehetetlenül.

Budapest, 2020. május 13.

Tisztelettel:

Felperes

képv.: dr. Zamecsnik Tamás ügyvéd

Mellékletek:

- Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
- Az alkotmányjogi panaszban foglaltakhoz kapcsolódó dokumentumok